

สัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ แบบประเมินกระบวนการและผลผลิต

ณัฐชา เกลยทรัพย์*

1. ความนำ

ปัจจุบันนักศึกษาระดับปริญญาโทในคณะ/สำนักต่าง ๆ ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในภาคปกติ และนักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกโดยใช้เกณฑ์อื่น ๆ ที่ต้องสอบเทียบวิชาภาษาอังกฤษ แต่ได้คะแนนไม่ถึง 660 จะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาบังคับเสริมพื้นฐานการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 3 หน่วยกิต ซึ่งสำนักภาษาจัดบริการให้แก่นักศึกษาในคณะ/สำนักต่าง ๆ เป็น จำนวน 96 ชั่วโมง ในภาคแรกที่เข้าศึกษาในสถาบันฯ และเกรดของวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้นำไปนับรวมในการเฉลี่ยสะสม (GPA) ของนักศึกษา และผู้ที่สอบไม่ผ่านเกณฑ์ของสำนักภาษา คือ 70% จะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาซ่อมเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอีกจำนวน 3 หน่วยกิต จำนวน 48 ชั่วโมง ในภาคถัดไป ปกตินักศึกษาของสถาบันฯ ควรจะจบการศึกษาภายใน 2 ปี แต่ผู้ที่ต้องเรียนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สอบไล่ไม่ผ่านในวิชาแรก จะต้องเสียเวลามากกว่านักศึกษาอื่น

อีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษที่สถาบันแห่งนี้สังเกตเห็นว่า การที่การสอนทักษะการอ่านใช้เวลาบางส่วนหนึ่งเป็นเพราะสอนโดยเริ่มจากระดับประโยคขึ้นมาสู่ระดับย่อหน้า หลายย่อหน้าและจบลงด้วยบทความจากวารสารหรือบทเรียนจากตำรา ซึ่งแต่ละระดับมีการทักษะการอ่านย่อยต่าง ๆ ที่ละทักษะทำให้เสียเวลามากกว่าที่จะก้าวจากทักษะย่อยหนึ่งมาสู่อีกทักษะหนึ่ง ราวกับว่าทักษะต่าง ๆ ต้องสอนไปตามลำดับก่อนหลัง และที่สังเกตพบอีกอย่างหนึ่งคือ นักศึกษาบางคนสามารถเรียนรู้บางทักษะย่อยได้เร็วกว่าคนอื่น และไม่จำเป็นต้องใช้เวลาในการเรียนบางทักษะย่อยนานเท่าผู้อื่น

จากการค้นคว้าทางวิชาการเกี่ยวกับการสอนอ่าน พบว่ามีนักวิชาการหลายท่านเห็นว่า การสอนอ่าน ไม่จำเป็นต้องจัดลำดับการสอนทักษะย่อยใดก่อนหลัง (hierarchy of skills) นักวิชาการที่มีความเห็นในเรื่องนี้ได้แก่ Levin (1970), Wallace (1992), Brumfit (1992) เป็นต้น Wallace ได้กล่าวถึงหลักการของ Goodman (1967) และ Smith (1975) ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่เป็นหนึ่งเดียว

* รองศาสตราจารย์ สำนักภาษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

(unitary process) จึงเป็นไปได้ที่จะระบุทักษะเฉพาะที่ประกอบขึ้นเป็นลำดับก่อนหลังอันจะก่อให้เกิดการอ่านที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งงานวิจัยของ Lunzer และ Gardner (1979) ได้ยืนยันความคิดนี้ ทั้งสองไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพกับการสอนอ่านแบบมีลำดับขั้น หรือไม่พบว่ามีลำดับขั้นของการเรียนรู้การอ่านนั่นเอง ดังนั้นหลักสูตรการอ่านของสำนักภาษาที่เป็นอยู่ขณะนี้และได้ใช้มาประมาณ 20 ปีแล้ว จึงควรปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยไปตามการค้นพบใหม่ ๆ นั่นคือ การออกแบบหลักสูตรน่าจะเริ่มในระดับย่อหน้าหรือหลายย่อหน้าโดยทันที และสอนทักษะย่อยทั้งหลายไปพร้อมกัน โดยเน้นทักษะย่อยที่สะท้อนทักษะขณะทีสอน passage ต่างๆทั้งนี้จะช่วยให้ลดจำนวนเวลาการสอนในชั้นเรียนได้อีกมาก

ในปัจจุบันการสอนอ่านได้เปลี่ยนแปลงจากการเน้นผลผลิต (product) มาเป็นการสอนแบบเน้นกระบวนการ (process) Alderson และ Urquhart (1984) อ้างถึงใน Wallace ได้สรุปความแตกต่างไว้ว่า

“a product view related only to what the reader has 'got out of the text while a process view investigated how the reader may arrive at a particular interpretation.” (Wallace, 1992:39)

ทฤษฎีการอ่านที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนอ่านมากในปัจจุบันได้ schema theory ซึ่งมีหลักฐานว่า ข้อความที่พูดหรือเขียนก็ตามไม่ได้สื่อความหมายครบบริบูรณ์ในตัวเอง เรื่องที่อ่านเป็นเพียงที่แนวทางให้ผู้อ่านสร้างความหมายขึ้นจากความรู้เดิม (background knowledge) ของตนเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ความรู้เดิมนี้เรียกว่า schema หรือ schemata ซึ่ง Carrell และ Eisterhold (1983) อธิบายกระบวนการเข้าใจสิ่งที่อ่านตามทฤษฎี schema ไว้ว่า

According to schema theory, the process of interpretation is guided by the principle that every input is mapped against some existing schema and that all aspects of that schema must be compatible with the input information. This principle results in two basic modes of information processing, called bottom-up and top-down processing. (p.557)

Schema แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. **Formal schema** เป็นความรู้เดิมในด้านโครงสร้างหรือวิธีเรียบเรียง text ประเภทต่าง ๆ เช่น นวนิยาย บทความจากหนังสือพิมพ์หรือวารสาร เป็นต้น

2. **Context schema** เป็นความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องทีอ่านตลอดจนสังคมและวัฒนธรรมของเรื่อง Roger (1994) ได้นิยาม schema ทั้ง 2 ประเภทไว้ดังนี้

Content schema refers to the informational, factual, and cultural knowledge that a reader brings to the reading task, while formal schema refers to a reader's knowledge in relation to the various formal rhetorical organisational structures in different texts. (p.28)

อิทธิพลจาก schema theory ทำให้วิธีการสอนอ่านเปลี่ยนแปลงไปโดยมีการแบ่งขั้นตอนในการอ่านออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อนการอ่าน (pre-reading) ขั้นการอ่าน (reading) และขั้นหลังการอ่าน (post-reading) ในขั้นก่อนการอ่าน เป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ภูมิหลังและสร้าง schema ขึ้นมาใช้ในการอ่าน ในขั้นการอ่าน เป็นการเก็บข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน และในขั้นหลังการอ่าน เป็นขั้นการตอบคำถามความเข้าใจหรือกิจกรรมอื่น ๆ

แม้ทฤษฎีการอ่านปัจจุบันจะเป็นพื้นฐานให้เกิดวิธีการสอนอ่านแบบใหม่ที่อาศัย schema theory และเริ่มเป็นที่นิยมกัน แต่วิธีการสอนดั้งเดิมที่ใช้ grammar-translation approach ก็เคยมีผู้ศึกษามาแล้วเช่นว่า Scherer and Wertheimer (1964) มีประสิทธิภาพในการสอนอ่าน ซึ่งวิธีการดังกล่าวเน้นผลผลิตดังนั้นผู้วิจัยจึงนำวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นผลผลิตหรือความเข้าใจ (traditional approach) โดยอาศัยการสอนด้วยวิธีการแปล เป็นหลัก มาประสมประสานกับแนวคิดทางการอ่านสมัยใหม่ตามทฤษฎี schema ที่เน้นความรู้ภูมิหลังของผู้เรียน เพื่อสร้างวิธีการสอนแบบประสมขึ้น อีกทั้งได้นำวิธีการเสริมความรู้ด้วยการฝึกฝนด้วยตนเอง (self-study) เข้ามาดัดแปลงใช้ นอกจากนี้ยังปรับปรุงหน่วยการสอน โดยเริ่มต้นด้วยระดับหลายย่อหน้าหรือเรื่องยาวทันทีแทนที่จะสอนระดับประโยคถึงครึ่งภาคการศึกษาหรือ 48 ชั่วโมง ดังที่ปฏิบัติกันที่สำนักภาษาขณะที่ทำการวิจัย โดยใน passage แรก ๆ จะเน้นทักษะย่อยต่าง ๆ ที่สอนระดับประโยค คือ การเดาความหมายของคำศัพท์ การใช้พจนานุกรม การตีความประโยค และต่อมาจึงเน้นทักษะการอ่านระดับย่อหน้า และความเรียงที่ยาวขึ้นเป็นลำดับจนถึงบทความและบทเรียนจากตำรา

วิธีการสอนแบบใหม่ที่สร้างขึ้นนี้เพื่อนำไปใช้ลดเวลาเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษาปริญญาโทภาคปกติในคณะ/สำนักต่าง ๆ ในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จาก 96 ชั่วโมง เหลือ 48 ชั่วโมง โดยยังคงประสิทธิภาพของการเรียนการสอนไว้ได้

2. จุดประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของวิธีการสอนการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการแบบดั้งเดิมที่เน้นผลผลิตกับวิธีการสอนแบบประสานกระบวนการและผลผลิต ซึ่งช่วยให้ทราบเพิ่มเติมว่าวิธีการสอนอ่านแบบประสานกระบวนการและผลผลิตสามารถลดชั่วโมงสอนในชั้นเรียนได้ โดยไม่กระทบคุณภาพการศึกษาของผู้เรียนหรือไม่
2. เพื่อดูว่าแบบทดสอบที่มีตัวเลือก และแบบทดสอบแบบคล่ววิธีตั้งคำถามและวิธีตอบ จะมีประสิทธิภาพในการวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเท่าเทียมกันหรือไม่
3. เพื่อศึกษาว่า ทักษะย่อยในการอ่านต่าง ๆ ที่สอนเอื้อซึ่งกันและกันทำให้ผู้เรียนสามารถอ่านเข้าใจได้ดีหรือไม่
4. เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้เรียนต่อวิธีการสอน และลำดับในการนำเสนอบทเรียนในเอกสารประกอบการสอนตัวผู้สอน การประเมินผลการเรียนการสอนและข้อเสนอแนะต่าง ๆ รวมทั้งความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มทดลองเกี่ยวกับทักษะการฟังที่บรรจุลงไปหลักสูตร

3. ทฤษฎีที่ใช้เป็นกรอบในการวิจัย

ทฤษฎีที่ใช้ในการทบทวนในการวิจัย ประกอบด้วย

1. Transformational Grammar Theory ของ Chomsky ซึ่งเน้นการวิเคราะห์ deep structure ของประโยค หลักการของทฤษฎีนี้นำมาใช้สอนการวิเคราะห์ประโยคในกลุ่มทดลอง
2. Grammar-Translation Approach เป็นแนวคิดในการสอนอ่านแบบดั้งเดิม โดยเน้นผลผลิต
3. Schema Theory เป็นทฤษฎีการอ่านที่เน้นกระบวนการอ่านที่อาศัยความรู้เดิม (background knowledge) ของผู้อ่านโดยแบ่งขั้นตอนการสอนออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ ก่อนการอ่าน (pre-reading) การอ่าน (reading) และหลังการอ่าน (post-reading)

ขั้นที่หนึ่ง: ขั้นก่อนการอ่าน เป็นการเตรียมผู้อ่าน เพื่อช่วยให้ผู้อ่านมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะอ่านเพียงพอที่จะทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น

ขั้นที่สอง: ขั้นการอ่าน เป็นการอ่านเพื่อจับใจความและทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่าน

ขั้นสุดท้าย: ขั้นหลังการอ่าน เป็นการตอบคำถามหรือสรุปความ เป็นต้น เพื่อแสดงความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน

4. คำนิยาม

คำสำคัญในรายงานการวิจัย ได้แก่

การสอนแบบเน้นผลผลิต (product) เป็นการสอนแบบดั้งเดิมที่ผู้อ่านมีหน้าที่เข้าใจสิ่งที่อ่านตามที่ผู้เขียนถ่ายทอดมา เพราะถือว่า สิ่งที่อ่านนั้นเป็นสิ่งที่มีความหมายสมบูรณ์ในตนเอง ผู้อ่านเพียงแต่อ่านให้เข้าใจความหมายนั้นให้ได้เท่านั้น Wallace (1992: 39) กล่าวว่า ผู้ที่สอนแบบเน้นผลผลิตเห็นว่า "Texts are self-contained objects, the meaning of which is the reader's job merely to recover." และ Nuttall (1982: 124) เสริมว่า

"Reading comprehension lessons have traditionally centred on a passage of text followed by questions. But the questions were usually designed to find out whether the student had understood, rather than to produce understanding. In other words, they were devices for testing rather than teaching."

การสอนแบบเน้นกระบวนการ (process) เป็นการสอนที่มองการอ่านว่าเป็น active skill เน้นการสอน "อย่างไร" (how) มากกว่า "อะไร" (what) เพราะเชื่อว่าผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งที่อ่าน ผู้อ่านทำความเข้าใจหรือตีความสิ่งที่อ่านโดยผ่านประสบการณ์หรือความรู้เดิม (background knowledge) ของตน Wallace (1992: 39) อธิบายไว้ว่า

"There is 'a dynamic' relationship between text and reader. Texts do not 'contain' meaning; rather they 'have potential for meaning'. This potential is realized only in the reaction between text and reader. That is, meaning is created in the course of reading as the reader draws both existing linguistic and schematic knowledge and the input provided by the printed or written text."

ความเข้าใจประโยค (sentence comprehension) ในที่นี้หมายถึง การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร (literal comprehension) ของประโยคนั้น ๆ ตามที่ผู้เขียนนำเสนอ โดยไม่มีการตีความหมายโดยนัย

สัมฤทธิ์ผลทางการอ่าน หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ได้รับการสอนการอ่านโดยวิธีที่กำหนดให้ ซึ่งวัดจากผลการสอบก่อนเรียนเปรียบเทียบกับผลการสอบหลังเรียน อันแสดงถึงการพัฒนาความสามารถทางการอ่านของผู้เรียน

5. ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จำกัดเฉพาะนักศึกษาคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ และนักศึกษาคณะพัฒนาสังคม ในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา สภ. 430 การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะพัฒนาเศรษฐกิจ และ สภ. 450 การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะพัฒนาสังคม ในภาคที่ 1 ปีการศึกษา 2540 และทำการทดลองสอนเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา จำนวน 96 ชั่วโมง โดยการวัดผลการศึกษาใช้ข้อสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่เป็นชุดเดียวกัน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีนักศึกษาทั้งหมดเพียง 56 คนเท่านั้น จึงไม่น่าจะมีผลของนักศึกษามาเป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ อีกทั้งไม่ได้ทำการเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาคณะพัฒนาการเศรษฐกิจและนักศึกษาคณะพัฒนาสังคม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนน้อยดังกล่าว อนึ่งก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยไม่สามารถวัดทัศนคติของทั้ง 2 กลุ่มว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจาก นักศึกษาจะต้องมี cognitive หรือต้องรู้เรื่องที่จะทำการวัดทัศนคติมาก่อนจึงจะประเมินได้ แต่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้เรื่องดังกล่าวจนกว่าจะได้รับการสอนแล้วจึงจะออกความเห็นได้ การประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามจึงเป็นเพียงข้อมูลประกอบเท่านั้น ไม่ใช่จุดมุ่งหมายหลักของการวิจัย อีกทั้งคำถามบางหัวข้อก็ใช้เฉพาะกลุ่มทดลองบางข้อก็ใช้เฉพาะกลุ่มควบคุม วิธีการสอนและจำนวนเอกสารการสอนไม่เหมือนกัน จึงไม่มีการนำผลจากแบบประเมินมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เนื่องจากงานวิจัยนี้จัดเป็น basic research ที่ทำการทดลองเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ด้านการสอนการอ่านภาษาต่างประเทศ ดังนั้นผลที่พบจากการวิจัย จึงมีข้อจำกัดในการนำไปใช้โดยตรงกับนักศึกษาทั่วไป

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ผลการวิจัยจะบอกได้ว่า วิธีการสอนแบบดั้งเดิม กับวิธีการสอนแบบที่ผู้วิจัยนำมาทดลอง คือแบบประสานกระบวนการและผลผลิต แบบใดจะมีประสิทธิภาพพอกว่ากัน หากพบว่าการสอนแบบที่ผู้วิจัยนำมาทดลองใช้ มีประสิทธิภาพดีก็สามารถจะใช้วิธีนี้ในการลดระยะเวลาการสอนทักษะการอ่านอังกฤษเชิงวิชาการ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาโทลงได้และสามารถใช้เวลาที่เหลือในการเรียนทักษะอื่น โดย

เฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง อันจะเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับนักศึกษา ในการฟังคำบรรยายภาษาอังกฤษ และในทักษะการสนทนาต่อไปได้ด้วย

ในเรื่องการหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบแบบทดสอบหลังเรียนและแบบทดสอบย่อย ซึ่งมีลักษณะรูปแบบข้อสอบต่างกัน หากพบว่ามีความสัมพันธ์กัน ย่อมแสดงว่า วิธีการวัดผลการเรียนการสอนการอ่านนั้นสามารถใช้ได้ดี ทั้งข้อสอบแบบมีตัวเลือก (แบบทดสอบหลังเรียน) และข้อสอบแบบตั้งคำถามแบบคละกัน (แบบทดสอบย่อย) คือ มีทั้งแบบให้ตัวเลือก 4 ตัวเลือก แบบให้ตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่และแบบให้ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านโดยเขียนออกมาเอง นอกจากนี้การให้นักศึกษาประเมินคุณภาพของเอกสารการสอน ระยะเวลาที่สอน และแบบทดสอบต่าง ๆ จะช่วยในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะที่ทำการทดลอง และคณะอื่น ๆ ให้ดีขึ้นด้วย อีกทั้งเป็นการสนับสนุนว่า หัวข้อใดที่ควรบรรจุไว้ในหลักสูตรตลอดจนควรให้เวลากับหัวข้อใดมากกว่ากัน

7. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการสอนการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิชาการแบบดั้งเดิม ซึ่งเน้นความเข้าใจหรือผลผลิตกับการสอนแบบประสานกระบวนการและผลผลิต การเก็บรวบรวมข้อมูลทำขึ้นในภาคที่ 1/2540 ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กรุงเทพมหานคร

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างได้รับการคัดเลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วยนักศึกษาปริญญาโทคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ และคณะพัฒนาสังคม ทุกคนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสก.430 การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาคณะพัฒนาการเศรษฐกิจ จำนวน 34 คนและนักศึกษาคณะพัฒนาสังคมที่ลงทะเบียนเรียนวิชา สก.450 การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาคณะพัฒนาสังคม จำนวน 22 คน นักศึกษาแต่ละคณะถูกแบ่งเป็นออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มควบคุม (สอนแบบดั้งเดิม) และกลุ่มทดลอง (สอนวิธีใหม่) จำนวนเท่า ๆ กันคือกลุ่มละ 28 คน ด้วยวิธี stratified sampling โดยดูจากคะแนนสอบ pre-test เพื่อไม่ให้ทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันตั้งแต่เริ่มต้นการทดลองจากนั้นนักศึกษาทั้ง 2 คณะจะเรียนร่วมกัน

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ข้อมูลที่เก็บรวบรวม มีทั้งที่เป็นคะแนนจากแบบทดสอบ pre-test และ post-test และคะแนนสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียน (achievement test) ซึ่งมี 3 แบบทดสอบ

ย่อย (quiz) นอกจากนี้ยังมีข้อมูลจากแบบสอบถามอีก 3 ชุด เป็นแบบสอบถามประวัติของนักศึกษา 1 ชุด และแบบสอบถามเพื่อประเมินผลการเรียนการสอนกลางภาคและปลายภาค

ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีชั่วโมงสอนกลุ่มละ 96 ชั่วโมง เป็นเวลา 16 สัปดาห์ หรือหนึ่งภาคการศึกษา เรียนสัปดาห์ละ 2 วัน ๆ ละ 3 ชั่วโมง การสอนแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกันดังนี้

7.1 กลุ่มควบคุม

เป็นกลุ่มที่สอนทักษะการอ่านในชั้นเรียนเพียงอย่างเดียว 96 ชั่วโมงและเริ่มเรียนโดยวิธีการแปลหน่วยการสอนที่ 1 เป็นการสอนความเข้าใจประโยค (sentence comprehension) โดยตอบคำถามสั้น ๆ การสอนศัพท์ที่ยกอยู่ในประโยค การใช้พจนานุกรม การตีความและถอดความประโยค เมื่อจบแล้วจึงทำการทดสอบแบบทดสอบย่อยที่ 1 ในสัปดาห์ที่ 7 จากนั้นจึงสอนหน่วยที่ 2 เป็นการอ่านระดับย่อหน้า และหลายย่อหน้า และทดสอบแบบทดสอบย่อยที่ 2 ในสัปดาห์ที่ 12 หน่วยที่ 3 ซึ่งเป็นหน่วยสุดท้าย เป็นการสอนการอ่านบทเรียนจากตำราและบทความ มีการทดสอบแบบทดสอบย่อยที่ 3 และการสอบ post-test ในสัปดาห์ที่ 16

7.2 กลุ่มทดลอง

เป็นกลุ่มที่สอนแบบประสานกระบวนการและผลผลิต โดยสอนทักษะการอ่านในชั้นเรียน 48 ชั่วโมง ให้ผู้เรียนฝึกฝนด้วยตนเอง 30 ชั่วโมง ผู้สอนเป็นผู้ตรวจให้และเวลาที่เหลือประมาณ 12 ชั่วโมง สอนทักษะการฟังซึ่งสอนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง สำหรับทักษะการฟัง ไม่นำมาศึกษาแต่นำมาเสริมไว้เพื่อให้จำนวนชั่วโมงสอนครบ 96 ชั่วโมง เหมือนกลุ่มควบคุม

การสอนเริ่มจากการใช้เรื่องยาวหลายย่อหน้าโดยทันทีที่มีการเน้น ทักษะย่อยไปที่ละทักษะ เริ่มจาก passage แรกเน้นการวิเคราะห์ประโยคโดยการหาแกนของประโยค คำหลักและส่วนขยาย passage ต่อมาเน้นการเดาความหมายของศัพท์ยากหรือไม่คุ้นเคยจากบริบท และจากวิเคราะห์โครงสร้างของคำ สำหรับการใช้อพจนานุกรมมีแบบฝึกหัดปะปนอยู่กับทุกเรื่องจึงไม่มีการสอนเน้นเรื่องนี้โดยเฉพาะ จากนั้นจึงมี passage สอนการถอดความและตีความประโยค โดยสอนเทคนิคต่าง ๆ ให้นักศึกษาสังเกต สำหรับความเข้าใจประโยค แบบ literal comprehension โดยให้ตอบคำถามสั้น ๆ ที่สอนในกลุ่มควบคุมนั้นไม่มีการสอนในกลุ่มทดลอง แต่ได้นำแบบฝึกหัดของกลุ่มควบคุมในทุกเรื่องในระดับประโยคมาให้นักศึกษา กลุ่มทดลองทำเองในชั้นเรียน (แต่ไม่ทุกแบบฝึกหัด) และผู้สอนตรวจงานให้

หน่วยที่ 2 ใช้ passage หลายย่อหน้ามีการสอนในระดับย่อหน้าเน้นการจับใจความหลัก วัตถุประสงค์ การดูความสัมพันธ์ระหว่างข้อความจากคำเชื่อม (transitional marker)

หน่วยที่ 3 ใช้เรื่องยาวระดับบทความและบทเรียนจากตำรา จำนวน 3 เรื่อง โดยมีเรื่องยาวให้ ทำแบบฝึกหัดเอง ไม่มีการสอน 2 เรื่อง การสอนฝึกให้ preview และค้นหา detail เป็นหลัก

ในกลุ่มทดลองนี้ ทุก passage ที่สอนตั้งแต่หน่วยแรก มีการสอน 3 ขั้นตอน คือ pre-reading, reading และ post-reading

ขั้น pre-reading ผู้สอนจะตั้งคำถามนำสู่เนื้อเรื่อง เพื่อให้ background knowledge สอน คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่เป็นปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะย่อยในการอ่านที่ต้องการจะเน้น

ขั้น reading สอนกลวิธีการอ่านต่าง ๆ โดยการอ่านด้วยกันกับนักศึกษา มีการแปลเนื้อเรื่อง เป็นภาษาไทยให้เข้าใจ และฝึกการสรุปความ

ขั้น post-reading นักศึกษาตอบคำถามความเข้าใจเรื่องี่อ่าน และทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับ ทักษะย่อยอื่น ๆ เช่น การเดาคำศัพท์ การตีความประโยค การหา reference เป็นต้น ซึ่งเป็นประเด็นที่ นอกเหนือไปจากที่ต้องการเน้นในแต่ละ passage คำถามในส่วนนี้จะทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วด้วย

มีการจัดสอบแบบทดสอบย่อยที่ 1, 2, 3 และ post test พร้อมกันกับกลุ่มควบคุมทุกครั้งโดย ให้ข้อสอบชุดเดียวกัน

เมื่อสอบแบบทดสอบย่อยเสร็จผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาประเมินการเรียนการสอนครั้งที่ 1 หลังการ สอบแบบทดสอบย่อยที่ 1 และ ครั้งที่ 2 ในสัปดาห์สุดท้ายข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินผล นำมาใช้เป็น แนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและประกอบการอภิปรายผลการวิจัย และศึกษาทัศนคติของนักศึกษา ต่อการเรียนการสอน และผู้สอน

8. ผลของการวิจัย

แบบทดสอบ pre-test และ post-test ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกันมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .75 และ .78 ตามลำดับ เป็นข้อสอบที่เคยมีการวิเคราะห์มาแล้ว (item analysis)

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบต่าง ๆ และแบบประเมินผลเพื่อทดสอบสมมติฐานต่าง ๆ มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1 : วิธีการสอนเน้นกระบวนการประสานผลผลิตดีกว่าวิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นผลผลิตโดยค่าเฉลี่ยของผลการสอบของกลุ่มทดลองจะสูงกว่าของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การเปรียบเทียบผลสอบ ของแบบทดสอบหลังเรียน และแบบทดสอบย่อย 1, 2, 3 ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างผลการสอบของทั้ง 2 กลุ่มในทุกแบบทดสอบ ซึ่งเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อนี้ นั่นคือ วิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการประสานผลผลิต ให้ผลดีไม่แตกต่างจากการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นผลผลิต ซึ่งวิธีแบบดั้งเดิมที่เน้นผลผลิตนี้ มีนักวิจัยเคยทำการทดลองแล้วว่า ได้ผลดีในการสอนทักษะการอ่านและการเขียน

การสอนโดยวิธีดั้งเดิม และการสอนด้วยวิธีใหม่ต่างก็ให้ผลดีในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษจากการเปรียบเทียบระหว่างผลสอบของแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ .001 ทั้ง 2 กลุ่ม

สิ่งที่ค้นพบแสดงว่าการสอนแบบเน้นกระบวนการประสานผลผลิตสามารถลดจำนวนชั่วโมงเรียนในเวลากลางได้อย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากให้นักศึกษาแบบฝึกหัดเสริมเป็นการบ้าน และตนเองจะสามารถตัดลดชั่วโมงได้ถึง 30 ชั่วโมง (ในตอนทดลองสอนได้ใช้เวลาจำนวนดังกล่าวไว้ให้นักศึกษาเรียนด้วยตนเองในห้อง เพื่อสังเกตการณ์ในส่วนนี้ได้) และควรนำเวลาดังกล่าวไปเรียนทักษะอื่น โดยเฉพาะทักษะการฟัง

สมมติฐานที่ 2 : ผลการสอบแบบทดสอบย่อยต่าง ๆ ซึ่งทดสอบสัมฤทธิ์ผลของการเรียนแต่ละหน่วยมีความสัมพันธ์กับผลการสอบวัดความสามารถด้านทักษะการอ่านหลังเรียน (post-test)

การพิสูจน์สมมติฐานโดยหาค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างแบบทดสอบย่อย 1, 2, 3 กับแบบทดสอบหลังเรียนพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .001 ทั้ง 2 กลุ่ม ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 แสดงว่า ข้อสอบแบบมีตัวเลือก เช่นที่พบในแบบทดสอบหลังเรียน และข้อสอบแบบคละลักษณะคำถามและวิธีตอบที่พบในแบบทดสอบย่อย สามารถใช้วัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านได้ดีพอกัน เพราะแบบทดสอบหลังเรียน เป็นแบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่น ($r = .78$) จึงใช้เป็นเกณฑ์ (criterion) ได้ เมื่อแบบทดสอบย่อยมีความสัมพันธ์กับแบบทดสอบหลังเรียน ก็หมายความว่า ข้อสอบย่อยมีความเชื่อถือได้ในลักษณะอิงเกณฑ์ (criterion validity)

สมมติฐานที่ 3 : ทักษะการอ่านต่าง ๆ เช่น การเดาความหมายจากบริบท การเข้าใจประโยค การวิเคราะห์ประโยค (กลุ่มทดลอง) หรือ การตั้งคำถาม (กลุ่มควบคุม) การใช้พจนานุกรม การอ่านระดับย่อหน้าเดียวและหลายย่อหน้า ตลอดจนการอ่านเรื่องยาวหรือบทความทั้งเรื่อง น่าจะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

จากการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตอนต่าง ๆ ทั้ง 5 ตอน ของแบบทดสอบย่อยที่ 1 และความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบย่อยต่าง ๆ รวมทั้งความสัมพันธ์กับตอนต่าง ๆ ทั้ง 3 ตอนของแบบทดสอบหลังเรียน ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่าทักษะย่อยการอ่านต่าง ๆ ที่สอน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .001 และ .01 แทบทั้งสิ้น ยกเว้น การใช้พจนานุกรม ซึ่งพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทซึ่งเป็นตอนที่ 1 ในแบบทดสอบหลังเรียนของทั้ง 2 กลุ่ม แต่กลับพบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 กับการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทและการเข้าใจประโยคในแบบทดสอบย่อยที่ 1 ในกลุ่มทดลอง ซึ่งแสดงว่าทักษะย่อยต่าง ๆ ที่สอนมีความเกี่ยวพันกัน และเอื้อซึ่งกันและกัน หากสามารถให้ทักษะหนึ่งได้ดี ก็สามารถให้ทักษะอื่นได้ดีด้วย แต่การใช้พจนานุกรมนั้นไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับทักษะย่อยอื่น ๆ นอกจากนี้ยังพบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่าง การถอดความและตีความประโยคซึ่งเป็นตอนที่ 2 ในแบบทดสอบหลังเรียน และเรื่องเดียวกันซึ่งเป็นตอนที่ 3 ในแบบทดสอบย่อยที่ 1 ในกลุ่มควบคุม แต่เกือบจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มทดลอง ($r = .47$) หรืออธิบายกันได้เพียงร้อยละ 22

การที่ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างผลสอบในทักษะย่อยเดียวกัน คือ การถอดความและการตีความประโยค ในแบบทดสอบหลังเรียนและแบบทดสอบย่อยที่ 1 อาจเป็นเพราะ ข้อสอบในแบบทดสอบหลังเรียนเป็นข้อสอบที่ยาก และจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างมีน้อย คณะเนจิงพลิกผันได้ง่าย ทำให้ได้ค่าสหสัมพันธ์ที่เกือบจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเท่านั้น

อนึ่ง จากการวิเคราะห์พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .001 ระหว่างแบบทดสอบย่อยที่ 1, 2 และ 3 ด้วยเช่นกัน แสดงว่า การสอนทักษะย่อยต่าง ๆ ในช่วงแรก ๆ ไม่ว่าจะเป็นการสอนโดยใช้ประโยคเดี่ยวมาเป็นแบบฝึกหัด จนถึงระดับบทความ หรือการสอนโดยใช้บทความจริงหรือเรื่องยาวตั้งแต่แรก ล้วนเอื้อให้การสอนทักษะย่อยต่อ ๆ มาได้ผลดีทั้งสิ้น เพราะพบว่า มีค่าสหสัมพันธ์สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่การที่กลุ่มทดลองใช้เรื่องยาวในการสอนมาตั้งแต่ต้น โดยมีการฝึกตอบคำถามทุกทักษะย่อยไปพร้อมกัน เพียงแต่เน้นสอนและอธิบายทักษะใดทักษะหนึ่งในรายละเอียดก่อน และนักศึกษาก็สามารถตอบคำถามเพื่อแสดงความสามารถในทักษะการอ่านย่อยได้ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้นั้นสอนอย่างละเอียดก็แสดงว่า ทักษะย่อยในการสอนอ่านจะสอนในลำดับใดก่อนหลังก็ได้ ไม่มีทักษะย่อยใดที่จำเป็นต้องสอนก่อนทักษะอื่น และการที่กลุ่มควบคุมใช้วิธีการสอนแบบเดียวกันทั้งหมด ไม่ว่าจะป็นทักษะย่อยอะไร ก็ยิ่งยืนยันได้ว่า ไม่จำเป็นต้องจัดลำดับขั้นของทักษะในการสอนแต่อย่างใด

สมมติฐานที่ 4 : นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในเชิงบวกต่อวิธีการสอนที่ได้รับ

จากแบบประเมินผลการเรียนการสอนครั้งที่ 1 พบว่า ลักษณะของแบบเรียน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเข้าใจประโยค คำศัพท์ การตีความและถอดความประโยค และการวิเคราะห์ประโยค นักศึกษาส่วนใหญ่ ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ต้องการให้เริ่มจากการทำแบบฝึกหัดที่เป็นประโยคเดียว 1-2 แบบฝึกหัด (แบบฝึกหัดละประมาณ 10 ข้อ) ตามด้วยแบบฝึกหัดในลักษณะของ passage หรือฝึกอ่านจาก text จริง โดยมุ่งคำตามในหัวข้อหรือทักะย่อที่เรียนให้มาก แต่ให้มีลักษณะคำถามอื่น ๆ ที่พบในการถามความเข้าใจและศัพท์ทั่วไปด้วย เพื่อให้เข้าใจ passage นั้น ๆ อย่างสมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยในการทบทวนหัวข้อที่ผ่านมาและเตรียมตัวไว้ในการอ่านเรื่องยาวในหน่วยต่อไป นอกจากนี้ยังควรมีแบบฝึกหัดให้ทำเป็นการบ้านในลักษณะประโยคเดียว โดยมีเฉลยพร้อมคำอธิบายไว้ให้นักศึกษาเรียนด้วยตนเอง

สำหรับวิธีการสอน ส่วนใหญ่ถึง 50% ต้องการให้ผู้สอนอธิบาย handout และบางแบบฝึกหัดในชั้นเรียนปกติ ส่วนที่เหลือให้นักศึกษาทำด้วยตนเอง นำมาให้ตรวจและอธิบายเฉพาะข้อที่เป็นปัญหาในชั้นเรียน

ปัญหาในการเรียนหน่วยที่ 1 ในเรื่องของเวลาเรียนแต่ละหัวข้อ ส่วนใหญ่เห็นว่าแต่ละหัวข้อใช้เวลาพอดีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มควบคุมหรือกลุ่มทดลอง ซึ่งแสดงว่า ในกลุ่มทดลองซึ่งสอนหัวข้อต่าง ๆ ในจำนวนชั่วโมงที่น้อยกว่ากลุ่มควบคุม นักศึกษาไม่ได้มีทัศนคติในเชิงลบต่อวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการประสานผลผลิต และนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มก็ประเมินผู้สอนในทำนองเดียวกัน และมีทัศนคติในเชิงบวกต่อผู้สอน ส่วนปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียนนั้น ส่วนใหญ่นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มกล่าวว่า ทั้งภาษาอังกฤษมานาน ตามด้วยพื้นฐานภาษาอังกฤษเดิมก่อน และได้เสนอวิธีปรับปรุงตัวผู้สอน และ ตัวผู้เรียนปรับปรุงตนเองไว้คล้ายกัน กล่าวคือ ผู้สอนควรอธิบายให้ช้าลงและละเอียดขึ้น ช่วยปูพื้นฐานทางไวยากรณ์ให้นักศึกษา แจกเอกสารคำอธิบายที่มีรายละเอียดมากขึ้น บางคนเสนอให้ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อช่วยกันเรียน สำหรับตัวผู้เรียนเอง คิดว่าจะช่วยตัวเองด้วยการทบทวนสิ่งที่เรียนไป ทำแบบฝึกหัดทุกแบบฝึกหัด ส่งงานทุกครั้ง และค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง โดยการอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสารภาษาอังกฤษ เป็นต้น

สำหรับเรื่องเอกสารการสอน นักศึกษาส่วนใหญ่ของทั้ง 2 กลุ่มเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเวลาเรียน แต่ขอให้เพิ่มแบบฝึกหัดไปฝึกฝนด้วยตนเอง ส่วนใหญ่ไม่ประสงค์จะให้ผู้สอนใช้เอกสารการสอนที่มีเนื้อเรื่องง่ายมาสอน แต่เห็นว่าการใช้ text ของจริงสอนเป็นสิ่งเหมาะสมดีแล้ว

ในแบบประเมินผลการเรียนการสอนครั้งที่ 2 ซึ่งประเมินผลคุณภาพของบทเรียนหน่วยที่ 2 และ 3 พบว่า นักศึกษาพอใจกับคุณภาพของบทเรียนทั่วไปในด้านความง่าย ความเหมาะสมของ

จำนวนแบบฝึกหัด และความน่าสนใจของเนื้อเรื่อง โดยกลุ่มทดลองมีความพอใจมากกว่า หรือมีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มควบคุม คงเป็นเพราะวิธีการสอนในกลุ่มทดลองมีการสอนกลวิธีการอ่านที่มีความหลากหลายและน่าสนใจ อีกทั้งเรื่องยวมนั้นมีเนื้อหาสาระมากกว่าข้อความที่เป็นประโยค ๆ นอกจากนี้กลุ่มทดลองยังเห็นว่า หัวข้อต่าง ๆ ที่สอนมีประโยชน์มากหลายหัวข้อ โดยเห็นว่า การสอนความเข้าใจประโยคมีประโยชน์ที่สุด ตามด้วยการตีความและการถอดความประโยค การจับใจความหลัก และวัตถุประสงค์ ตามลำดับ ในขณะที่กลุ่มควบคุมเห็นว่า การจับใจความหลักและวัตถุประสงค์สำคัญที่สุด ตามด้วยการเข้าใจรายละเอียด การตอบคำถาม preview และอื่น ๆ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า หัวข้อที่ไม่ได้สอนมากในชั้นเรียนหรือไม่เน้น ทำให้นักศึกษารู้สึกขาดความมั่นใจและคิดว่า จะมีประโยชน์กว่าส่วนที่สอนในห้องเรียน

ดังนั้นในการจัดทำเอกสารการสอนเพื่อสอนทักษะย่อยต่าง ๆ จึงควรมีแบบฝึกหัดทั้งระดับประโยค และ ย่อหน้าหลายย่อหน้า ควบคู่กันไปเพื่อสอนในชั้นเรียน สำหรับแบบฝึกหัดเสริมซึ่งให้มากในกลุ่มทดลอง นักศึกษาเห็นว่า มีประโยชน์มาก ซึ่งแสดงว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษด้วยตนเอง จึงเท่ากับมีทัศนคติที่ดีต่อวิธีการสอนแบบเน้นกระบวนการประสานผลผลิตโดยทางอ้อมด้วยและหากลดเวลาเรียนในชั้นเรียนโดยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้านมาก ๆ นักศึกษาคงยอมรับได้เป็นอย่างดี ทักษะการฟัง ซึ่งมีสอนเฉพาะในกลุ่มทดลอง โดยภาพรวมแล้วนักศึกษาเห็นว่า มีประโยชน์ค่อนข้างมาก จึงควรบรรจุทักษะดังกล่าวไว้ในวิชาเสริมบังคับพื้นฐานภาษาอังกฤษด้วย

ในเรื่องของแบบทดสอบ นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่มทราบวัตถุประสงค์ของการสอบเป็นอย่างดี แต่เห็นว่า ปริมาณข้อสอบในแบบทดสอบย่อยนั้นค่อนข้างมาก แต่ก็ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียน และเห็นว่าจำนวนชั่วโมงสอนโดยรวม 96 ชั่วโมง นั้นเหมาะสมแล้วกับการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานสำหรับประสิทธิภาพของหลักสูตร ในแง่ที่สามารถทำให้นักศึกษาอ่านตำราและบทความภาษาอังกฤษพบว่า มีประสิทธิภาพค่อนข้างดี ทั้ง 2 กลุ่ม นอกจากนี้ นักศึกษาทั้งยังเห็นว่า ควรมี course ระดับต่ำลงไปกว่านี้สำหรับผู้ก่อนภาษาอังกฤษ

ในเรื่องความรู้สึกของนักศึกษา หรือทัศนคติต่อวิชาการพัฒนาทักษะการอ่าน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ในทั้ง 2 กลุ่มจำนวนพอ ๆ กัน ไม่รู้สึกเครียดในการเรียน ซึ่งแสดงว่า นักศึกษามีทัศนคติในเชิงบวกต่อการสอน สำหรับผู้ที่เครียด ก็ให้เหตุผลทั่วไป เช่น กลัวสอบตก อ่อนศัพท์ ไวยากรณ์ พื้นฐานไม่ดี เป็นต้น

สิ่งที่นักศึกษายกให้เพิ่มเติมในหลักสูตร คือ ทักษะอื่น เช่น ฟัง พูด ไวยากรณ์ การเขียนเบื้องต้น การเพิ่มพูนศัพท์ และการบ้านมาก ๆ ซึ่งนักศึกษายกให้ลดเกณฑ์การสอบผ่าน

ลงเหลือเพียง 60% หรือแบ่งคะแนนโดยให้มีคะแนนเก็บ 40% และคะแนนสอบ 60% นอกจากนี้ ยังต้องการให้แบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนตามคะแนนสอบจัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษด้วย

9. ข้อเสนอแนะ

1). **ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน** จากการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งใช้เวลา 96 ชั่วโมงในชั้นเรียนต่อภาคการศึกษา และการสอบแบบประสานกระบวนการและผลผลิต ซึ่งใช้เวลา 48 ชั่วโมงในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดของผลการสอบจากแบบทดสอบหลังเรียน หรือผลการสอบจากแบบทดสอบย่อยทั้ง 3 แบบทดสอบ และนักศึกษาเองก็มีทัศนคติในเชิงบวกต่อวิธีการสอนใหม่ และเอกสารคำสอนที่ขึ้นด้วยเรื่องยาวทันที ดังนั้นจึงควรนำวิธีการสอนและการสร้างเอกสารการสอนวิธีใหม่ไปใช้กับ นักศึกษาระดับปริญญาโทคณะต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีพัฒนาบริหารศาสตร์ ที่ต้องเรียนวิชาบังคับเสริมพื้นฐาน การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งในอนาคตหากมีการปรับปรุงหลักสูตรน่าจะต้องเปลี่ยนชื่อวิชาโดยตัดคำว่า การอ่าน ทิ้งเพื่อให้ครอบคลุมทักษะอื่น เช่น การฟังได้ด้วย เพราะสามารถใช้เวลาที่คณะต่าง ๆ จัดสรรให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษภาคบังคับ ในการเรียนทักษะอื่นเพิ่มขึ้นได้ ซึ่งจะทำให้นักศึกษาของสถาบันมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดี ไม่เพียงแต่การอ่านเท่านั้น

- **การจัดสรรเวลาสอน** สำหรับการจัดสรรเวลาเรียนให้ทักษะต่าง ๆ ในวิชาเสริมบังคับพื้นฐานภาษาอังกฤษนี้ ควรให้เวลากับการสอนทักษะการอ่านในชั้นเรียน 60 ชั่วโมง หากใช้เวลา (48 ชั่วโมงจะน้อยเกินไป เพราะนักศึกษาในกลุ่มทดลองยังต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมและขอเพิ่มจำนวนชั่วโมง) และการฟัง 20 ชั่วโมง เวลาที่เหลือควรใช้ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการเสริมทักษะอื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะไวยากรณ์ ควรจะสอนก่อนทักษะการอ่านเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ประโยค
- **เอกสารการสอน** เนื่องจากทักษะย่อยที่สอนการอ่านนั้นมีความเกี่ยวพันกัน แต่ไม่มีระดับขั้นของทักษะที่จำเป็นต้องสอนก่อนและหลัง ผู้สอนจึงสามารถสอนครอบคลุมทุกทักษะย่อยไปพร้อม ๆ กัน และดูว่าในเรื่องที่คัดเลือกมาให้อ่านควรเน้นประเด็นอะไร ดังนั้นการจัดทำเอกสารการสอน จึงควรเลือกรื่องโดยดูทักษะย่อยหรือประเด็นที่จะเน้นสอนอธิบายในรายละเอียดเป็นหลัก เพื่อไม่ให้มีประเด็นใดประเด็นหนึ่งมากเกินไป จนขาดการอธิบายลึกกลงในประเด็นอื่น ๆ ส่วนจะลำดับอะไรก่อนหลังนั้น อาจต้องใช้เกณฑ์อื่นแทน เช่น ความยาก

ง่ายของภาษาในเนื้อเรื่อง ความยากง่ายของแนวคิด (concept) ของเนื้อเรื่อง ความสั้นยาวของเนื้อเรื่อง เป็นต้น สิ่งที่ควรระวัง คือ ควรมีเนื้อเรื่องสำหรับเน้นประเด็นต่าง ๆ ที่ต้องสอนกลวิธีกรอ่าน ครอบคลุมประเด็น

การสอนของกลุ่มทดลองนั้น มาถูกทางแล้ว คือ ควรเริ่มต้นด้วยการทำแบบฝึกหัดระดับประโยค เพียง 1 แบบฝึกหัด และเข้าเรื่องยาวได้เลย ส่วนแบบฝึกหัดเสริมให้อ่านเองและลองทำเอง อาจเป็นได้ทั้งประโยคและย่อหน้า สำหรับการสอน การตีความและถอดความประโยค การใช้ในระดับประโยคเดียวมาทำเป็นแบบฝึกหัดมีความจำเป็นมาก เพราะสามารถจะหยิบประเด็น ต่าง ๆ มาสอนได้ในบริบทสั้น ๆ แต่สำหรับการสอนเรื่องอื่น ๆ นั้นควรใช้ย่อหน้าหรือเรื่องยาวให้มาก ๆ

- **วิธีหรือลำดับการสอนสำหรับผู้สอบไม่ผ่าน** ผู้ที่สอบไม่ผ่านควรลงทะเบียนวิชาซ่อมเสริมพื้นฐานภาษาอังกฤษ ตามที่เคยปฏิบัติมาแต่เดิม แต่ในเรื่องของการจัดทำเอกสารการสอน ควรมีความแตกต่างจากวิชาบังคับเสริมพื้นฐานที่สอบไม่ผ่าน กล่าวคือ เนื้อหาที่สอนควรจะใช้ประโยคเดียวมาทำแบบฝึกหัด จากนั้นจึงไปสู่ระดับย่อหน้าเดียว หลายย่อหน้า และบทความหรือ บทความรายเรื่องทั้งเรื่องเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติกันอยู่ขณะนี้ การสอนซ่อมเสริมควรมีลักษณะเป็นการสอนรายบุคคล (individualized instruction) โดยผู้สอนควรดูผล การสอบของนักศึกษาในหัวข้อต่าง ๆ เพื่อให้ทราบว่า นักศึกษาค้นได้อ่อนเรื่องใด และพยายามเน้นเรื่องนั้น หรือให้นักศึกษาผู้นั้นฝึกฝนในเรื่องนั้น ๆ มาก ๆ ไม่จำเป็นต้องให้ผู้ ที่เรียนซ่อมเสริมทุกคนเรียนทุกหัวข้อโดยใช้เวลาเท่ากับผู้อื่น ซึ่งในสอนแบบนี้การจัด เอกสารการสอนโดยเริ่มตั้งแต่ระดับประโยค มาจนถึงเรื่องยาว จะมีประโยชน์ เพราะ สามารถเน้นสอนที่ละประเด็นได้

2). **ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบทดสอบ** ในการเรียนทักษะการอ่านนั้น แม้จะมีสอนกระบวนการอ่านแต่ในการวัดผลก็ยังคงวัดผลผลิต (product) หรือความเข้าใจอยู่ดี ดังที่ Brumfit (1992: 16) กล่าวไว้ว่า "We may wish to teach process, but we have to measure the product" และเนื่องจากพบว่า แบบทดสอบหลังเรียนและ แบบทดสอบย่อยที่ 1, 2, 3 มีความสัมพันธ์กันอย่างมากมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่า การออกข้อสอบนั้นจะใช้แบบมีตัวเลือก (multiple choice test) หรือแบบคำถามคละกันหลายประเภทก็สามารถจะวัดทักษะการอ่านได้ โดยไม่แตกต่างกัน แต่การใช้แบบทดสอบแบบมีตัวเลือก ต้องเสียเวลาออกข้อสอบมากกว่า และทำตัวลงได้ยากกว่า อีกทั้งนักศึกษา มักจะเดาคำตอบกันอยู่ประจำ โดยเฉพาะเมื่อเวลาในการทดสอบไม่เพียงพอสำหรับนักศึกษาผู้นั้น ดังนั้น จึงเสนอแนะให้มีการออกข้อสอบแบบคำถามคละกันหลายประเภทเพื่อตรวจสอบความสามารถของนักศึกษา

ได้แนวต่าง ๆ ได้กว้างขวางยิ่งขึ้นและไม่เป็นการทำตัวลวงเพื่อให้หลงประเด็น ในชีวิตจริงเราอ่านเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ แต่ไม่มีใครเอาตัวเลือกลมวงเรา ถึงแม้ว่า ข้อสอบแบบคละคำถามจะต้องเสียเวลาตรวจมากกว่า บางข้อก็ต้องตรวจแบบใช้วิจารณญาณของผู้สอนว่า สมควรให้คะแนนหรือไม่ ควรให้คะแนนหรือหักคะแนนเท่าใด แต่โดยภาพรวมแล้ว วิธีนี้น่าจะเป็นวิธีออกข้อสอบที่ดีและเหมาะสมกับนักศึกษาในระดับนี้

ในการวิจัยยังพบอีกว่า ข้อสอบในบางหัวข้อมีความยากค่อนข้างมาก ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการตีความและถอดความประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ซึ่งทำให้เกิดความแปรปรวนของคะแนนในเรื่องนี้ อันเกิดจากการเดาของนักศึกษาทั้งคนเก่งและคนอ่อน ดังนั้นจึงขอเสนอแนะว่า ถ้าต้องการวัดระดับความสามารถของนักศึกษาในเรื่องใด ข้อสอบในเรื่องนั้นไม่ควรยากเกินความสามารถของนักศึกษา มิฉะนั้นจะแยกคนเก่งและคนอ่อนไม่ได้ อย่างไรก็ตาม หลักสูตรที่สอนอยู่นี้มีเป้าหมายให้นักศึกษาสามารถตีความและถอดความประโยคยากได้ และเมื่อสอนแล้วนักศึกษาก็ยังไม่สามารถทำได้ดีนัก แสดงว่าควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงในการสอนเรื่องนี้ และเพิ่มแบบฝึกหัดให้มากขึ้น

อีกประการหนึ่งในการทดสอบการอ่าน แม้ว่าการทดสอบความเข้าใจเป็นสิ่งจำเป็นที่จะขาดเสียมิได้ แต่น่าจะมีการทดสอบกระบวนการอ่านของนักศึกษาด้วย เช่น ดูว่านักศึกษาได้คำตอบมาอย่างไร อะไรเป็นตัวชี้แนะ และน่าจะศึกษาวิจัยดูว่ากระบวนการอ่านของนักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีต่างกันนั้น มีความคล้ายคลึง หรือ ต่างกันอย่างไร

3). ข้อเสนอแนะในการวิจัยเพิ่มเติม งานวิจัยชิ้นนี้จำกัดอยู่เพียงนักศึกษา 2 คณะ คือ คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ และ คณะพัฒนาสังคม เท่านั้นและจำนวนนักศึกษาในแต่ละคณะ ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีจำนวนไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่ประชากรทั้งหมดของทั้ง 2 คณะที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเสริมบังคับพื้นฐาน การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ+ แล้วก็ตาม ทำให้ไม่สามารถศึกษาภูมิหลังของนักศึกษา (Personal background) และนำมาเปรียบเทียบความแตกต่าง หรือ ดูความสัมพันธ์ต่าง ๆ ได้ ดังนั้นผู้ที่สนใจเรื่องนี้ น่าจะทำการวิจัยทำนองเดียวกัน โดยมีจำนวนนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมากขึ้น และครอบคลุมหลายคณะ นอกจากนี้ควรนำภูมิหลังของนักศึกษามาพิจารณาเป็นตัวแปรด้วย อีกทั้งแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนที่ใช้ในงานวิจัย เรื่องนี้ก็สามารถนำไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้ค่าความเชื่อมั่นสูงขึ้น และนำไปใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐานได้

อนึ่ง ในกลุ่มควบคุม ผู้สอนได้ใช้วิธีสอนโดยการแปล และใช้เวลาสอนถึง 96 ชั่วโมง โดยลำดับเอกสารการสอนจากระดับประโยค ตามด้วยย่อหน้าเดียว และหลายย่อหน้า จบลงด้วยการอ่านเรื่องทิวาระดับบทความ และบทเรียนจากตำรา ดังนั้นผู้ที่สนใจ น่าจะลองทำวิจัยโดยเริ่มจากระดับหลาย

ย่อหน้า มาสู่เรื่องยาวระดับบทความ และบทเรียนจากตำรา โดยการสอนแบบแปล และใช้เวลาเพียง 48 ชั่วโมง เพื่อดูว่าการที่ลดเวลาสอนลงแล้ว การสอนโดยวิธีแปลจะมีประสิทธิภาพดีเท่ากับการสอนแบบกระบวนการประสานผลผลิตหรือไม่

เนื่องจากการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้วัดสัมฤทธิ์ผลของทักษะการฟังที่เสริมให้ ซึ่งอาจทำให้นักศึกษาไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร เพราะไม่มีคะแนนสอบเป็นแรงจูงใจ การทดลองในอนาคตจึงควรจัดสรรคะแนนให้ทักษะนี้ไว้ด้วย เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาตั้งใจเรียนมากขึ้นนอกจาก นี้ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดด้วยตนเองในห้องเรียน เพื่อดูว่านักศึกษาตั้งใจทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมจริงหรือไม่ และตรวจงานให้ด้วย ดังนั้นการทดลองในอนาคต อาจปล่อยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดเสริมด้วยตนเองเป็นการบ้าน และให้ตรวจคำตอบที่ถูกต้องด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นการยืนยันสนับสนุนผลการวิจัยครั้งนี้ได้อีกชั้นหนึ่งด้วย

References

- Alderson, C. and Urquhart A. (eds). 1984. **Reading in a Foreign Language**. New York: Longman.
- Brumfit, Christopher. 1992. **Communication Methodology in Language Teaching**. London: Cambridge University Press.
- Carrell, Patricia L. and Eisterhold, Joan C. 1983. **Schema Theory and ESL Reading Pedagogy**. *TESOL Quarterly*, 17, 553-573.
- Goodman, Kenneth S. 1976. **Reading a Psycholinguistic Guessing Game**. *Journal of the Reading Specialist*, 6: 126-135.
- Lanzer, E. and Gardner, K. 1979. **The Effective Use of Reading**. London: Heinemann Educational Books for the Schools Council.
- Levin, Harry. 1970. "Reading Research: What, Why and for Whom?" in Gunderson, Doris. V., *Language & Reading*. Washington, D.C.: Center for Applied Linguistics.
- Royce, Terry. 1994. **Reading Economics in English: Aspects of Course Development in a Japanese University**. *RELC Journal* 25 : 26-51.
- Scherer, G.A.C. and Wertheimer, M. 1964. **Psycholinguistic Experiment in Foreign-Language Teaching**. New York: McGraw-Hill.
- Smith, Frank. 1975. **Comprehension and Learning: A Conceptual Framework**. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Wallace, Catherine. 1992. **Reading**. Oxford: Oxford University Press.